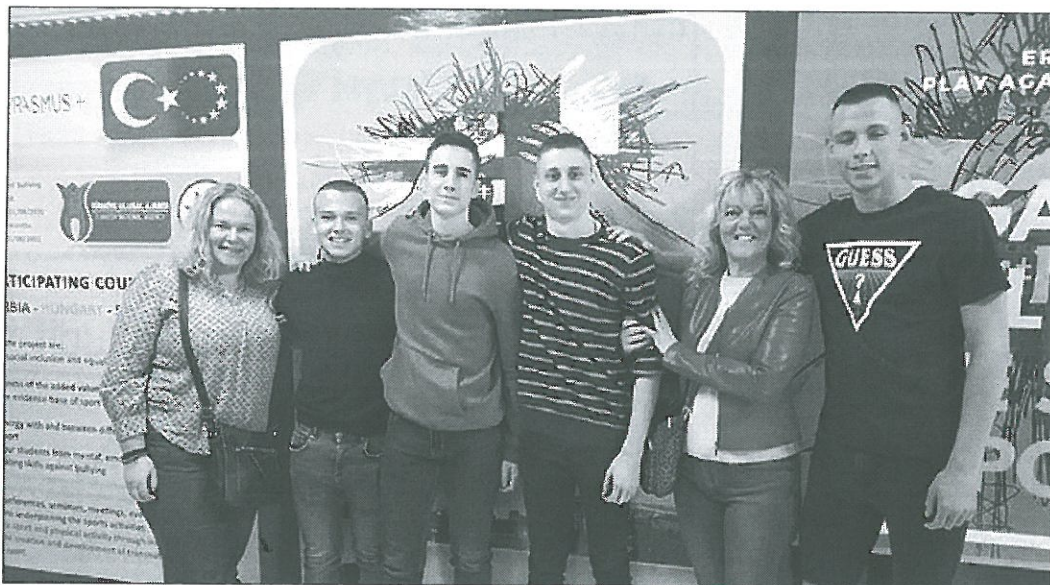

Harc az iskolákban elharapódzó zaklatás ellen

Bolvadinba, Törökországba látogattunk iskolánkban a VSZC Selye János Egészségügyi Technikumból kolléganómmal és 4 diákkal március 5-én. Induláskor még nem sejtettük, hogy az egy hetes utunk jóval hosszabb lesz és csak kalandos úton jutunk majd haza. Törökország nevének hallatán mindenki a napos tengerpartokra gondolt és irigyelt minket, ám mi tudtuk, hogy az ország belsejében még javában tart a tél, hidegre készültünk, de azon az időjáráson, ami minket várt, még a helyiek is csodálkoztak: minden nap hóesés, soha nem látott mínuszok.

Nemes cél vezérelt az utazás során, összejöveteleink ugyanis azt tűzték ki célul, hogy a projektben részt vállaló öt ország együttesen harcol az iskolai zaklatás, bántalmazás ellen a sport adta lehetőségekkel. Minden országban más és más sportok felhasználásával programot építettünk és majd építünk, mely a fiatalok felesleges energiáját leköti és nem egymás ellen – hanem egymással a sportért használják fel azt. Bolvadinban a napi szinten végzett sportok közül kiemelném az íjászatot, mely bármilyen ősi sport a magyarok köreiből, diákjaink számára igencsak idegen volt. Nagy sikert arattunk viszont a néptáncunkkal. A Felcsiki verbunk, csárdást és cepper táncot Mar-

siné Nagy Kornélia kolléganóm tanította be a diákjainknak.

Természetesen a sok iskolai munka és sportolás mellett lehetőségünk volt megismerni a helyi kultúrát, szokásokat, nevezetességeket, ételeket is. Rögtön az első napon megcsodáltuk Afyonkarahisar városának jelentősebb szent helyeit, például a 13. századi Ulu Cami mecsetet, ahol a diákok kielégíthették kíváncsiságukat a mohamedánok vallási szokásával kapcsolatban (mikor imádkoznak, hányszor kell leborulni, miket mondanak közben, a nők hogy imádkoznak és hol stb.), kérdéseikre a török kollégák adtak választ. Afyonkarahisar híres a derviseiről, életüket, táncaikat a Mevlevihane Müzesi múzeumban tekintettük meg. Egyedülálló

régészeti kincseket ismerhetünk meg az afyoni Régészeti Múzeumban ahol a réz- és bronzkorú műtárgyak mellett a hettita, ókori görög és a bizánci műtárgyak és szobrok is megfértek. Híres ételeiket megköszönthattuk, minden napra jutott új húsétel és édesség is. Helyi specialitás a Socuk, mely egyfajta marhahúsból készült kolbász, amit grilleznek és kenyérral kínálják. Nagyon ízlett mindannyiunknak az afyoni Lokum, ami zselatin lapok közé tekert kajmak (bivalytejből készült tejszósz).

Csupán egy napon hagytuk el Kütahya régiót, mikor elutaztunk Hierapoliszba és Pamukkaleba. Hierapolisz ősi, szent város, nevét uráról Hieráról kapta. A város Kr. e. 19. század körül

már állhatott, a szomszédos Pamukkale gyógyvizet használó gyógyító helyként. Számos földrengés áldozataként jelenleg olasz régészek dolgoznak a feltáráson. Főutcáján több mint egy órát tartott átsétálni, olyan hatalmas a területe a városnak. Gyönyörű a márt feltárt színház, valamint a templom, melyben valószínűleg Szent Fülöp maradványaira bukkantak a régészek. A főutca végén kezdődik Pamukkale, ami a világ egyik csodája, nem véletlenül került fel az UNESCO világörökségi listájára. A földből feltörő 35 fokos forrásvíz hófehér mészkömedencéket alakított ki a domboldalon lefelé tartva, teraszos jelleggel. Feltúrt nadrágszárral mezítláb ereszkedtünk lefelé a téli hidegben a természeti képződmény meleg vízzel megtelt teraszain a völgybe, miközben arra gondoltam, hogy sohasem láttam ehhez foghatót.

Sajnos utunk vége nem volt ilyen kellemes. Pénteki Zaferből induló járatunkat törölték a hideg és a hóviharak miatt. A török reptereket bezárták, telefonon a vasárnapi indulással bíztattak minket. Maradtunk a szállodában, ahol vendéglátóink tartották bennünk a lelket, annak ellenére, hogy az egész tartományban fagyszünetet rendeltek el az iskolákban. A szombati havazás, a nemzeti televízióban látott képek előrevetítették az újabb járatröplésünket, mely szombat este be is következett. Vasárnap buszt béreltünk, mellyel 8 órás utazás után eljutottunk Isztambulba, reménykedtünk, hogy onnan több lehetőségünk lesz majd. Isztambulban több száz utassal vártuk a reptér megnyitását. Szerencsénkre kaptunk helyet egy hétfő reggeli járatra, így a reptéren töltött éjszaka után hétfőn végre hazatérhettünk. Tényleg szerencsénk volt, mert akik nem értek fel egy hétfői járatra sem, azok egy újabb hideghullám miatt még néhány napig Isztambulban maradtak. Az utazási nehézségek ellenére sok-sok élménnyel gazdagodtunk, megismerhettünk egy színes kultúrát, valamint partnereinkkel tovább haladhattunk a célunk felé és ismét „felvettük a kesztyűt” az iskolai zaklatás ellen. (Rodney Ágnes) ■

